

EN MASKINS BÖRDA

Julia trodde att det skulle kännas roligare.

Eller, roligt är kanske inte rätt ord men hon trodde i alla fall att hon skulle känna *någonting*. Det är det här uppdraget de marscherat mot sedan stunden de kom hit, hon hade förväntat sig en liten triumf över att ha korsat mållinjen, en kick av adrenalin när automatvapnet pressar kallt mot hennes kind, en upphetsning likt den som avspeglas i den skalliga mannens mjölkvita ögon.

Ingenting. Det känns som om hon fortfarande marscherar, på väg mot något oklart och har lämnat de andra bakom sig.

Hon klämmer ner impulsen att drämma huvudet i väggen, kläcka skallen likt ett löst ägg och fixa det som är trasigt, smeta ut det giftiga gula ända tills allt bara är vitt, tomt, ofärgat och enformigt. Lista ut varför hon inte fylls till brädden av vad det nu är för känsla som får de andra barnen bakom henne att släppa ifrån sig tjut av glädje när kulan träffar målet. Vilket de gör, varje gång.

Hon suckar, vrider vapnet, kisar, och letar efter nästa måltavla.

För ett otränat öga skulle de solkiga människorna som skrikande springer där nere se ut som en vibrerande klump av panik. Men Julia är noggrann. Hon är målmedveten. Och hon hittar nästa objekt att förinta efter bara några sekunders letande.

En gammal kvinna, med hår lika vitt som snön som fläckar bergstopparna i bakgrunden, och huden lika rynkig som Elys. Hon är inte ensam. En man, också lika mörbultad av ålder, springer bredvid henne. De springer bort. Iväg från muren och människorna i sina hängande kläder och vilda skriande. Men de kan inte springa iväg från Julia.

Hon får in siktet på kvinnans bakhuvud, irriterad över att inte ens en lek med katt och mus får hennes iver att blossa, och lägger fingret på avtryckaren. Kvinnan försvinner ur hennes synfält. Hon har snubblat och ligger nu raklång på marken. Mannen tvärbromsar och vänder sig om, mot kvinnan som ligger dödsdömd.

En så lätt måltavla är kvinnan nu. Julia är medveten om den makt hon har, kan känna den pulsera mot hennes finger. Bara ett tryck.

Mannen kastar sig ner på knä bredvid kvinnan, griper tag i hennes armar och försöker dra henne upp igen. Kvinnan skälver till i hans grepp och sjunker ner på marken igen. Hennes skrynkliga hud saknar Elys mänskliga liv, hennes kropp darrar av trötthet. Mannen tittar sig förtvivlat omkring. Vätska strömmar ner från hans ögon, över hans kinder.

Julia är medveten om möjligheten framför henne. Rakt i ansiktet. Hon byter vikten från ena foten till den andra, vinklar automatvapnet för att få den rätta ställningen.

Mannens ansikte vänds rakt mot muren, mot Julia. Hon kan se hans livrädda bleka ögon, men hon kan inte tyda känslan i dem, kan inte förstå varför han verkar brinna av styrka när han vänder sig tillbaka mot kvinnan på marken, och täcker hennes kropp med sin egen.

Julia stelnar. Hela hon, is. Men ändå slår hennes hjärta lika kvickt som vingarna på de fåglar som nu inte flyger mera.

Den skalliga mannens röst ekar plötsligt, kastas mellan väggarna i det ovala rummet de befinner sig i. Julia rätar på sig instinktivt. När hon inte ser igenom kikarsiktet kan hon inte urskilja annat än rörliga färger där nere. Hon vill hitta mannen och kvinnan i vimlet, men den nästa ordern tvingar hennes kropp att vända sig om och marschera tillbaka in i ledet, medan nästa barn tar plats vid vapnet.

Det ser så stort ut, tänker Julia. Hon känner sig vimmelkantig och svettig. Barnet verkar så litet där bredvid. Såg hon också ut på det viset?

Hon undrar om hon är sjuk. Hon kan inte sluta tänka på hur liten kvinnans kropp såg ut, avtecknad mot den smutsiga jorden. Hur mannen brett sig över henne, likt en snäcka över en pärla. Ett välplacerat skott, och hon hade kunnat döda dem båda två på samma gång.

Det tar Julia ett tag att känna igen känslan den tanken ger henne. Det är som när hon stod på taket i Barntädgården för första gången och inte visste om vinden skulle fånga henne när hon lutade sig över kanten. Det är fallet, hisnande. De sekunderna då hon slår genom luften utan ett säkerhetsnät, med vinden i håret och ruset växande i henne. Men lugnet, det lugn som stigit i henne då när hon landat säkert, det kommer inte. Inte här, inte i Abiogenesis.

Julia inser inte att de andra ställt sig på led för att tåga ut förrän någon petar henne i ryggen. Istället för att hålla huvudet rakt, blicken tomt stirrande på sin grannes bakhuvud som de andra, vänds Julias ögon mot fönstren. Hon vill få en skymt av mannen och kvinna, av deras hukande former bara en sista gång. Synen som möter henne får henne nästan att snubbla.

De är nermejade till marken, allihop. Som en skördad åker ligger kropparna där, huller om buller, så nära varandra, så många att man inte kan se var en arm börjar eller var ett ben slutar. Inga överlevande.

När de hunnit halvvägs tillbaka lösgör sig en pojke långt där fram ur ledet, går uttryckslöst till andra sidan hallen, tar stöd med en hand mot väggen, och spyr.

Alla fortsätter gå, deras steg ekar i takt mot golvet. Ju närmare pojken Julia kommer, desto tydligare kan hon se svettpärlorna på rad vid hans hårfäste. Obemärkt som en snöflinga bland miljoner, slinker Julia ur ledet och går fram till pojken. Stannar vid hans sida. Han tittar upp mot henne, hans ögon är gröna som de plantor hon sköter om i laboratoriet.

Pojken öppnar munnen, Julia tror att han ska säga någonting men sedan vänder han sig om och spyr igen, vänder sig med ryggen åt henne. Hon kan se benknotorna urskilja sig mot hans skjorta. Innan hon inser vad hon gör lägger hon en hand mellan hans skulderblad. Pojken stelnar till men knuffar inte bort henne. Han hostar till, ingenting kommer, och vänder sig mot Julia. Hennes hand faller bort från hans rygg och blir hängande slappt vid hennes sida. Varje gång hon blinkar kan hon se de frusna tårarna mot mannens kinder, kvinnans darrande kropp under hans beskydd.

Pojken torkar munnen med baksidan av handen.

“De ville inte ha maskiner,” säger han, med hes röst, “de ville ha barn. Men vad har vi blivit, om inte det som de inte ville ha? Vad är det de har format oss till, om inte maskiner?”

Julia möter hans blick, sedan brister de i skratt. Tjutande, gällt, skratt. Skratt som får magen att krampa och andningen att komma ut rosslande.

Julia vet inte hur länge de står där, skrattande i varandras ansikten. Tid känns som något obetydligt. De rätar på sig när de hör steg som närmar sig. Det tar inte mer än en sekund för Julia att släta ut alla drag i ansiktet som kan tyda på något annat än total uttryckslöshet. När den skalliga mannen blir synlig och vinkar åt dem att skynda på, travar Julia och pojken i tystnad genom korridoren. De går i takt utan att inse det.

På kvällen kan Julia ännu känna skrattet i bröstet när hon lägger sig ner i frökapseln. Det är som om fnisset gömmer sig inom henne, likt kvinnan under mannen. Hon kan ännu återkalla mannens skyddande omfamning i minnet, kroppar pressade mot marken, förstörelse runt omkring dem. När Julia lagt sig till rätta har bröstet förvandlats till en smärtsam klump av våt bomull, som bara expanderar och expanderar. Sprider sig till hennes fingerspetsar och fotsulor.

Hon vet inte vad som händer med henne, men plötsligt drar hon ner kudden till sin sida och försöker häva sig upp på armbågarna, försöker bända kroppen över den värdelösa lilla kudden likt mannen böjde sig över kvinnans, skyddande. Hon vill bara försöka, vill bara se hur det känns. För de otydliga känslorna som speglades i mannens ögon när han lade sig ner och skrev under sin dödsdom är för alltid tatuerade bakom Julias ögonlock. Hon kan se dem varje gång hon blinkar.

Frökapseln är för liten, för trång, hon kan inte ens vända sig på sidan. Den sluts runt omkring henne, Julia kan höra det svaga pyset av de substanser som ska försänka henne i sömn. För första gången tvekar hon på deras förmåga att göra just det. Hur kan hon sova, hur?

Julia undrar, medan hon försöker lägga sig ner, vem det var som dödade dem tillslut, om hon någonsin kommer att få se någonting liknande igen. Tillsammans. De var redo att dö tillsammans.

Maskiner. Det hade pojken sagt. Men maskiner ska inte känna så här, inte känna den förtvivlan i fallet som Julia känner just nu.

Smärtan sprider sig till hennes huvud, trycker bakom hennes ögon.

Julia gråter när hon somnar. Gråter och ler, så som hon blivit lärd.